

ikke opholde mig længere ved, for alt må have sin tid, og det vil selvfølgelig forenkle debatten den dag, hr. Lykketoft beslutter sig for, hvilken type kritik det er, der skal satses på.

Jeg skal også med det samme sige, at jeg egentlig vil kvittere positivt for de kommentarer, som hr. Nyrup Rasmussen kom med i umiddelbar tilslutning til min tale i tirsdags. Jeg synes bestemt, de var afdæmpede og imødekommede. Jeg hæftede mig ved, at hr. Nyrup Rasmussen ved den lejlighed sagde, at han stadig kunne fornemme lidt af valgkampen i den tale, jeg holdt i tirsdags, og her vil jeg gerne sige til hr. Nyrup Rasmussen, at det var en meget forsigtig udlægning af det, jeg sagde. Jeg vil gerne slå fast, at der kunne fornemmes ganske meget fra valgkampen i den tale, jeg holdt i tirsdags, for det var nemlig hensigten.

Vi har det sådan, at det, vi sagde op til valget, siger vi også efter valget, og derfor kunne hr. Nyrup Rasmussen genkende ganske mange ting fra valgkampen i det, der blev sagt i redegørelsen i tirsdags. Sådan vil jeg nemlig have det, og sådan vil regeringen have det: det, der blev lovet op til valget, vil blive lagt frem og søgt gennemført i Folketinget efter valget. Så det var en rigtig observation, om end udtrykt forsigtigt, og jeg vil godt forstærke den ved at sige: Ja, sådan var det, sådan er det, og sådan vil det blive.

Så sagde hr. Lykketoft, at valgets resultat jo nok var udtryk for, at der i befolkningen nu var et ønske om, at de dér Venstretroldmænd skulle have chancen for at vise deres tryllekunster. Det var nærmest hr. Lykketofts analyse af valgets resultat. Jeg tror, det er mere enkelt end netop det, for jeg tror sådan set, at resultatet snarere er udtryk for, at vælgerne netop opfatter det sådan, at der ikke er tale om tryllekunster, men har tillid til, at det, der blev sagt før valget, vil blive søgt gennemført efter valget, og at vore ord har pariskurs, har fuldt pålydende værdi.

Kl. 16.55

Jeg trækker netop det punkt frem, fordi hr. Lykketoft rejste debatten om det særlige pensionsbidrag. Da jeg hørte hr. Lykketoft tale om dette særlige pensionsbidrag, kom jeg til at tænke på en række af de ting, som hr. Lykketoft har været med til at gøre i tidens løb, og som jo netop ofte har haft karakter af tryllekunster. Jeg trækker det også frem, fordi jeg tror, at valgets lære er, at man skal være meget, meget påpasselig med, at ting er det, de giver sig ud for at være, og det siger jeg i tilslutning til debatten om

det særlige pensionsbidrag, fordi det gav mig mindelser om nogle ting i tidens løb.

Tag f.eks. sådan noget som bruttoskatten. Da hr. Lykketoft blev finansminister, indførte han under dække af navnet arbejdsmarkedsbidrag en bruttoskat, og den blev solgt til befolkningen under den overskrift, at når ledigheden faldt, så skulle bruttoskatten falde – eller rettere: Arbejdsmarkedsbidraget skulle falde, fordi det var et bidrag, der kun skulle gå til at finansiere bl.a. ledighedsudgifter, og når ledigheden faldt, skulle arbejdsmarkedsbidraget også falde.

Hvad skete der? Ja, den tidligere regering har i hvert fald brystet sig af, at ledigheden faldt. Men faldt det såkaldte arbejdsmarkedsbidrag? Nej, det gjorde det ikke. Det var og forblev en bruttoskat, og det er sådan noget, der er med til at skabe mistillid: Man sælger en ting for noget andet end det, den er.

Pinsepakken er et andet eksempel. Før sidste valg blev det garanteret boligejerne, at intet ville ske, men så lukkede valglokalerne, og så ved vi, hvad der skete.

Lad mig trække et tredje eksempel frem, nemlig Den Sociale Pensionsfond. Det er jo en lang, lang historie. I 1960'erne og lidt op i 1970'erne blev der opkrævet et særligt bidrag til Den Sociale Pensionsfond, og det skabte forventninger om, at når der kræves et sådant særligt bidrag op, skabes der en fond med nogle penge, der kan bruges på et eller andet tidspunkt. Vi kender alle sammen historien om Den Sociale Pensionsfond.

Det fører mig så frem til debatten om det særlige pensionsbidrag. Det hedder sådan, fordi det blev indført af den tidligere regering som et bidrag til en særlig pensionsopsparing. Det ved vi meget om, for jeg var selv med ovre på hr. Lykketofts kontor, da aftalen blev lavet. Det var netop et bidrag til pensionsopsparing, og meningen med pensionsopsparing er jo, at det, man betaler ind, går ind på en konto, og man får det igen med renter og renters rente. Det er pensionsopsparing.

Men året efter blev det lavet om. Det blev lavet om, så der ikke længere er sammenhæng mellem det, man betaler ind, og det, man får udbetalt, og så er det jo ikke længere et pensionsbidrag. Hvad er det så? Det er en skat, og så skal man kalde det en skat i stedet for at stikke folk blå i øjnene og sige, at det er opsparing til pension, for det er det jo ikke. Det er en skat.

Da jeg hørte det om troldmænd og tryllekunstnere, kom jeg til at tænke på, at det er utro-